

Arrest

nr. 150 303 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Visumaanvraag

Op 15 maart 2010 diende verzoeker een visumaanvraag type D in om humanitaire redenen bij de Belgische ambassade.

Op 3 september 2010 werd ambtshalve een Nederlands visum type C, geldig van 10 september 2010 tot 24 december 2010, afgeleverd te Pretoria, met als bijzondere vermelding: *"report back to HC Durban before 03-01-2011"*, waarmee hij via Nederland op 12 september 2010 de Schengenzone is binnengekomen.

Op 12 januari 2011 werd het visum type D geweigerd.

1.2. Verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet)

Op 13 september 2010 werd verzoeker, in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum type C, in het bezit gesteld van een aankomstverklaring door de gemeente Zoersel, geldig van 12 september 2010 tot 12 december 2010.

Op 20 oktober 2010 werd een ontvangstbewijs afgeleverd van een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd door verzoeker en de heer G.G. die vermeldde dat ervan melding zal worden gemaakt in het bevolkingsregister indien beide partijen voldoen aan de wettelijke voorwaarden.

Op 15 december 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De aanvraag vermeldt onder titel "A. Buitengewone omstandigheden" als volgt:

"Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997. nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoeker is geboren in Zuid - Afrika . Zijn moeder is overleden en zijn vaders is niet gekend.

Sinds het overlijden van zijn moeder woonde C. in een weeshuis.

De heer G.G. is in 2006 naar Zuid - Afrika verhuisd. Hij werkte als Project Manager en als Volunteer Coordinator voor een hulpverleningsorganisatie.

Door zijn betrokkenheid bij verschillende lokale organisaties kwam hij in contact met C.

Hij heeft heel veel tijd doorgebracht met C. en het kind begon hem als vader te zien, aangezien hij nooit een vaderfiguur heeft gehad in zijn leven.

Na een paar maanden is C. bij de heer G. gaan wonen. Hij heeft het kind in zijn familie opgenomen en behandelt hem als zijn eigen zoon. Hij wenste C. te adopteren.

Doordat de geboorte van C. nergens geregistreerd is geweest was het bijzonder moeilijk om de juiste documenten te bekomen om hem te adopteren.

Uiteindelijk hebben ze alle nodige documenten bemachtigd, maar had C. al de leeftijd van 18 jaar bereikt.

Adoptie van een meerderjarige is in Zuid- Afrika wettelijk niet geregeld. Dit kan in België wel (nieuwe adoptie art. 347-1 B.W)

De heer G. is terug naar België gekomen en heeft op een legale wijze ook C. meegenomen naar België.

Sinds zijn aankomst woont C. bij de heer G. Hij heeft C. ten laste genomen en staat in voor zijn onderhoud.

Hij kon niet achterblijven in Zuid- Afrika , immers hun relatie is een vader- zoon relatie. Hij zorgt al meer dan 4 jaar voor C. en staat in voor zijn opvoeding, scholing en onderhoud.

Hij wenst hem te adopteren.

1) Schending artikel 8 van het EVRM

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

(citaat artikel 8 van het EVRM)

Verzoeker en zijn adoptant — vader vallen als gezin onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (EHRM, 22 april 1997, X, Y en Z t. Verenigd Koninkrijk).

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel.

Het is bovendien voor verzoeker zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

Hij heeft immers niets of niemand om naar terug te keren.

De moeder van verzoeker is overleden in 2003. Hij was 13 jaar. Er waren geen andere familieleden die voor hem konden zorgen en is hij in het weeshuis terecht gekomen.

Het is dan ook belangrijk dat de stabiele en veilige leven die C. nu heeft dankzij zijn adoptant- vader G. behoudt. Hij is de enige familie die C. heeft en hij is volledig afhankelijk van hem.

Hij kan dan ook niet terugkeren!!!"

Op 20 oktober 2011 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard en de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

Op 14 maart 2012 vernietigde de Raad de beslissingen 20 oktober 2011.

Op 29 mei 2012 werd de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 25 juli 2012 en luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2010 werd ingediend door:

D. M. C. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst omdat zijn adoptievader, de heer G., in België verblijft. Betrokkene toont echter niet aan met de nodige documenten dat de heer G. zijn adoptievader is. Het louter voorleggen van een verklaring van de heer G. dat deze betrokkene aanschouwt als zijn adoptiefzoon, volstaat niet. Betrokkene legt geen adoptieakte voor waaruit dit blijkt. De loutere vermelding dat betrokkenes adoptievader de heer G. is en dat deze in België verblijft, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de heer G. in Zuid-Afrika heeft gewoond. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat de heer G. hem niet zou

kunnen vergezellen in Zuid-Afrika voor korte tijd in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag tot regularisatie van betrokkene. Betrokkene haalt verder aan dat hij ten laste is van de heer G. Hij legt hiervoor een attest neer van het CM. Dit attest dateert echter van juni 2011. Hij legt geen recentere bewijzen voor dat hij ten laste zou zijn van de heer G. Daarenboven toont hij met dit attest niet aan dat hij financieel ten laste is van de heer G. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene vermeldt verder dat hij niets of niemand meer heeft om naar terug te keren. Betrokkene legt een brief voor van NGO Tabansi-Okiciyapi die stelt dat er geen biologische familie van betrokkene gekend is in Zuid-Afrika. Dit attest kan echter niet aanvaard worden aangezien het hier niet gaat over een gelegaliseerde akte. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat M.P.I.Q. voor betrokkene heeft gezorgd tussen 2001 en 2006. Er kan dus gesteld worden dat betrokkene wel degelijk iemand heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bijgevolg kan dit argument niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

De overige elementen - nl dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlandse lessen volgt, een verklaring van wettelijke samenwoning heeft ondertekend en een verklaring van lidmaatschap bij de CM voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen verder het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

Op dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied afgeleverd.

Dit is de tweede bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 25 juli 2012, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 29/05/2012, wordt aan D. M. C. [...]

het bevel gegeven om uiterlijk op 24/08/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

Regelmatig verblijf verstreken sinds 12/12/2010.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden

geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing (hierna de bestreden beslissing), die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

2.2. Verwerende partij stelt dat het verzoekschrift onontvankelijk is wegens gebrek aan belang in zoverre dit het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Gelet op bovenstaande bespreking over de samenhang, is het beroep niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De exceptie dient derhalve niet te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de toelichting bij het middel blijkt dat verzoeker ook de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM) geschonden acht.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 15.12.2010 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(citaat bestreden beslissing)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd. Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de aanvraag wel degelijk ontvankelijk dient verklaard te worden en wenst te reageren op volgende beweringen van DVZ:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatiek of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt, er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, TVVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker is naar België gekomen met een geldig visum. Hij heeft in Zuid-Afrika de heer G. leren kennen en deze heeft hem onder zijn vleugels genomen, als een vader die verzoeker nooit heeft gehad. Hij kan zijn regularisatieaanvraag niet indienen in zijn land van herkomst, zijn enige familie is hier.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

2. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Dat het algemeen geweten is dat de situatie in Zuid-Afrika verre van ideaal is.

Het annual report van Amnesty International verklaart het volgende: "High levels of poverty, inequality and unemployment continued to fuel protest in poor urban communities."

Het is duidelijk dat er spanningen bestaan in Zuid-Afrika, dit is ook de reden dat de heer G. het land heeft moeten ontvluchten!

De autoriteiten slaan hard terug tegen elke vorm van protest, Amnesty International verklaart: "Police uses excessive force against demonstrators protesting against corruption and the failure of local authorities to provide access to adequate housing and other basic services.."

Wanneer verzoeker terug moet keren naar zijn land van herkomst zal art 3EVRM geschonden worden. De Zuid-Afrikaanse overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen.

Waar moet verzoeker bescherming zoeken, als de autoriteiten in zijn land van herkomst zijn veiligheid niet kunnen garanderen?? Bovendien zal verzoeker terugkeren als "zoon" van een blanke vader, waardoor hij een extra doelwit vormt.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat de situatie in Zuid-Afrika nog steeds zeer gevaarlijk is, gelieve in de bijlage recente berichtgeving te vinden om dit te staven.

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat DVZ hier weeral de motiveringsplicht schendt. Waarom kan dit niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden??

3. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familierelaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Betrokkene verkeert dus ook niet in een prangende humanitaire situatie gezien het maar om een tijdelijke scheiding gaat.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat er bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel ontstaat.

Namelijk het feit dat betrokkene geen familieleden heeft in Zuid Afrika. Hij woonde steeds op straat en nadien in een weeshuis. Het is de heer G. die hem ten laste heeft genomen en sinds 2006 instaat voor hem. Hij is zijn vaderfiguur aangezien hij nooit een echte vader heeft gekend. Indien hij terugkeert zal hij terug op straat moeten leven.

Hij is dan gekend als de zoon van een blanke vader en dit zal extra moeilijkheden veroorzaken en hem in een uiterst gevaarlijke positie brengen.

Dit betekent dat zij voor een zeer lange periode zullen gescheiden worden, als hij al ooit zou kunnen terugkomen. Hij is immers met een geldig visum naar België gekomen op grond van de documenten die hij heeft voorgelegd en waaruit zeer duidelijk de ouderlijke verantwoordelijkheid van de heer G. bleek. Hij gaat naar school en zou dit dan moeten onderbreken, wat opnieuw een behoorlijke achterstand zou veroorzaken. Bovendien zou hij heel wat gevaar lopen bij terugkeer. Dit is dus in huidige omstandigheden niet mogelijk.

DVZ moet toch consequent zijn in zijn beslissingen, indien een visum wordt afgeleverd op grond van de documenten die toen voorlagen m.b.t. verwantschap moet men nu niet gaan motiveren alsof zij geen kennis hebben van de band tussen deze beiden en stellen dat dit niet afdoende bewezen is.

Integendeel er zijn nog bijkomende bewijzen in België gevoegd, de mutualiteiten en het bewijs van wettelijke samenwoning.

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

(citaat artikel 8 van het EVRM)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij heeft daar immers niets of niemand meer. Verzoeker ziet Mr G. als familie, de enige familie die verzoeker nog heeft. Verzoeker kan niet terug naar zijn land van herkomst!

Zijn moeder is gestorven, zijn vader is ongekend, en verzoeker heeft niemand meer in zijn land van herkomst. Bij de aanvraag heeft verzoeker de verklaring gevoegd van Tabansi - Okicipayapi, een verklaring van ouderlijke verbintenis. Dat dit betekent dat in Zuid-Afrika aanvaard werd dat hij als ouder instond voor zijn onderhoud en zorg! Dat dit dus bewijs is van hun band!

Bovendien is het ook door dit document dat hij een visum heeft kunnen bemachtigen op de Belgische ambassade in Zuid-Afrika. Dat dit dus reeds als bewijs heeft gediend van hun band!!

Er kan dan ook vastgesteld worden dat dvz niet zorgvuldig is geweest en hierbij artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Dat de beslissing dan ook niet voldoende gemotiveerd is! !

4. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de heer G. in Zuid-Afrika heeft gewoond. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat de heer G. hem niet zou kunnen vergezellen in Zuid-Afrika voor korte tijd in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag tot regularisatie van betrokkene.

Dat de heer G. uit Zuid-Afrika is moeten vluchten na bedreigingen door politiek gerichte mensen.

De heer G. heeft drie jaar in Zuid-Afrika gewoond, hij heeft verzoeker leren kennen in een weeshuis, en heeft hem in huis genomen. In die drie jaar hebben verzoeker en de heer G. aan hun sterke vader-zoonrelatie gebouwd.

Dat het onzorgvuldig is van DVZ om te stellen dat de heer G. terug kan keren naar Zuid- Afrika. Hij is daar immers zelf moeten vluchten na de verkiezingen van 2009.

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat de heer G. alles kan achterlaten om in Zuid- Afrika te gaan wonen en verzoeker te vergezellen terwijl zijn regularisatieaanvraag loopt. De heer G. moet immers werken om in te kunnen staan voor het onderhoud van verzoeker.

Dat de heer G. dus niet, in tegenstelling tot wat DVZ stelt, zijn leven kan achterlaten om verzoeker te vergezellen.

5. Betrokkene haalt verder aan dat hij ten laste is van de heer G. Hij legt hiervoor een attest neer van de CM. Dit attest dateert echter van juni 2011. Hij legt geen recentere bewijzen voor dat hij ten laste zou zijn van de heer G. Daarenboven toont hij met dit attest niet aan dat hij financieel ten laste is van de heer G. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Hoewel dvz zelf stelt dat er een bewijs van lidmaatschap bij de CM wordt gevoegd en een verklaring van wettelijke samenwoning wordt gevoegd, wordt er gemotiveerd dat niet bewezen wordt dat verzoeker ten laste is .

Sinds 2006 staat de heer G. in voor zijn onderhoud. Hij woont al geruime tijd in België en alle rekeningen: school, ziekenhuis, bus, verzekering, ... alles wordt door de heer G. betaald.

Hoe anders, dan met deze stukken, moet hij aantonen dat hij ten laste is? Waarom zijn de aangehaalde elementen niet genoeg voor dvz? Dat dit dan ook niet correct is! Immers verzoeker heeft wel aangetoond dat hij ten laste is.

Dat dvz hier niet naar kijkt aangezien zij niet bij de ontvankelijkheid horen maar wel vermeldt dat er hiermee geen rekening kan gehouden worden aangezien de vermelde elementen bij de gegrondheid horen!

6. Betrokkene vermeldt verder dat hij niets of niemand meer heeft om naar terug te keren. Betrokkene legt een brief voor van NGO Tabansi-Okiciyapi die stelt dat er geen biologische familie van betrokkene gekend is in Zuid-Afrika. Dat attest kan echter niet aanvaard worden aangezien het hier niet gaat over een gelegaliseerde akte. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat mevrouw P. I. Q. voor betrokkene heeft gezorgd tussen 2001- 2006. Er kan dus gesteld worden dat betrokkene wel degelijk iemand heeft waar hij voor korte tijd zo kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bijgevolg kan dit element niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Hoewel er verschillende stukken werden gevoegd waaruit blijkt dat betrokkene wees is, zijn moeder overleden is en zijn vader niet gekend is, stukken waaruit blijkt dat hij in een weeshuis verbleef , stukken waaruit blijkt dat de heer G. hem in huis heeft genomen, beweert dvz dat het onwaarschijnlijk is dat hij niemand meer heeft in Zuid- Afrika.

Waar moet hij naar toe indien hij terugkeert om daar een aanvraag in te dienen? Terug naar een weeshuis? Een hel waaruit hij ontsnapt is? Of terug naar de straten van zuid - Afrika waar hij de gruwelijkste periode van zijn leven heeft meegemaakt?

Dat het dus duidelijk is dat het enige familielid dat hij heeft de heer G. is. Hij is met een VISUM , aangevraagd op de Belgische ambassade naar België gekomen. De heer G. staat al jaren in voor zijn onderhoud en is zijn vader. Naar wie moet hij dan terugkeren?

Dat het onredelijk is van DVZ om de verklaring van NGO Tabansi-Okiciyapi niet te aanvaarden. Het gaat hier over een onafhankelijke VZW! Dat de verklaringen van verzoeker altijd in overeenstemming waren met de bevindingen van NGO Tabansi-Okiciyapi. Verzoeker heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst! !

Wat de bewering betreft van DVZ die stelt dat mevrouw P. I. Q. voor verzoeker heeft gezorgd, moet er opgemerkt worden dat de heer G. verzoeker heeft leren kennen in een weeshuis. Mevrouw P. I. Q. heeft helemaal niet voor verzoeker gezorgd! Mevrouw woont zelf op straat en heeft, uit medeleven verzoeker naar een weeshuis gebracht..

Dat DVZ het nagelaten heeft om het dossier grondig te onderzoeken! Mevrouw P. I. Q. heeft vroeger niet voor verzoeker gezorgd, en kan dat nu ook niet meer, ze woont zelf op straat!

Dat het feit dat DVZ mevrouw P. I. Q. opwerpt als een mogelijke hulp is onzorgvuldig en onjuist! Zij heeft gewoon verzoeker aan het weeshuis afgezet!

Bovendien sprak uw Raad zich reeds uit over deze kwestie. In het arrest nr 77 190 van 14 maart 2012 vermeldt uw Raad:

"Uit de voornoemde stukken van het administratief dossier blijkt immers dat er duidelijke indicaties zijn dat de verzoekende partij geen familie meer heeft in het land van herkomst. Hierover werd in de bestreden beslissing niet gemotiveerd, hoewel de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht opwierp."

Dat uw Raad reeds bevestigde dat verzoeker geen familie meer heeft in zijn land van herkomst. Dat het dan ook onzorgvuldig is van DVZ om dit terug aan te halen in zijn beslissing.

7. De overige elementen -nl dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlandse lessen volgt, een verklaring van wettelijke samenwoning heeft ondertekend en een verklaring van lidmaatschap bij de CM voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid van de zaak en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m. b. t. de integratie kunnen verder het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(citaat artikel 9bis van de vreemdelingenwet)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoeker dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfwet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoeker, volgens DVZ, zijn aanvraag in Zuid-Afrika kan indienen.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoeker gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat hij ondertussen een hechte band heeft opgebouwd met de heer G. en volledig geïntegreerd is.

Dat verzoeker van mening is dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

De bestreden beslissing is dan ook een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwijzing naar het arrest nr. 77 190 van 14 maart 2012 waarbij werd vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd betreffende het punt dat verzoeker geen familie meer zou hebben om naar terug te keren, is bijgevolg niet dienstig. In zoverre verzoeker niet akkoord kan gaan met de opgegeven motivering in de bestreden beslissing, wordt dit hieronder verder besproken.

3.3. Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Verzoeker heeft geen belang bij het argument dat hij met een geldig visum is binnengekomen. Dit middelonderdeel staat haaks op verzoekers stelling dat hij zich op buitengewone omstandigheden zou kunnen beroepen die rechtvaardigen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in het buitenland kan indienen. Uit de feiten blijkt overigens dat verzoekers visumaanvraag type D nog hangende was op 15 december 2010 wanneer hij zijn verblijfsmachtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Verzoekers stelling dat verweerder consequent moet zijn en verwijzing naar de afgifte van een visum op grond van de documenten die voorlagen met betrekking tot de verwantschap tussen hem en de heer G.G. missen feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt dat het visum type C, waarvan ook een duidelijke kopie werd gevoegd, ambtshalve door de Nederlandse overheid werd afgeleverd aan verzoeker (zie punt 1.1.).

Indien het gezinsleven van verzoeker met de heer G.G. wordt aanvaard onder artikel 8 van het EVRM, dan vermeldt de bestreden beslissing terecht dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het gezinsleven. De verplichting om terug te keren betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Er blijft derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. In dit verband moet tevens worden geduoid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

In casu verwijst verzoeker naar de band die hij heeft met de heer G.G. in België. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen de heer G.G. en verzoeker die meerderjarig is. De heer G.G. is niet de adoptievader van verzoeker. Verzoeker verwijst meermaals naar de moeilijke jeugd die hij heeft gekend en dit element wordt niet betwist in de bestreden beslissing. Dit element toont echter ook niet aan dat in de bestreden beslissing, bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, onvoldoende rekening werd gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van de heer G.G. en de reële banden tussen hen.

Bovendien heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Hij wist of behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie in België precair was, aangezien hij met een visum type C in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring, geldig van 12 september 2010 tot 12 december 2010. Verzoeker is meerderjarig sinds 3 december 2009 en de bestreden beslissing vermeldt terecht dat tussen 2001 en 2006 er voor verzoeker werd gezorgd door mevrouw P.I.Q. en dat hij dus wel degelijk iemand heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in het verzoekschrift bevindt zich in het administratief dossier een verklaring van P.I.Q. *“Reference: Application Visa for long term stay”* opgesteld bij de *“Commissioner of Oath”* op 3 juni 2010 waarin staat dat *“In 2001 MCD came to live with me, because his mother neglected him and I became his caregiver (in a mutual agreement).”* Uit de e-mail van 14 juni 2010 van de heer G.G. blijkt overigens dat verzoeker, ook al was dit slechts tijdelijk, bij vrienden in Zuid-Afrika heeft kunnen verblijven in de afwezigheid van de heer G.G.

In casu toont verzoeker dan ook niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn belangen en de bestreden beslissing.

Tot slot motiveert de bestreden beslissing dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat de heer G.G. zelf is moeten vluchten na de verkiezingen van 2009, maar hiervoor wordt geen enkel begin van bewijs aangeleverd. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat de heer G.G. zich diende te verdedigen in het kader van een strafklacht en dat hij hiervoor werd vrijgesproken. In een brief van 18 februari 2010 vermeldde hij: *“Dit jaar hebben we beslist om terug te keren naar België. Ik wil graag C. een mooie toekomst geven in Europa. Eenmaal de adoptie rond is in Zuid Afrika wil ik graag de adoptie laten regulariseren in België. Onze wens is om in april 2010 te verhuizen naar België.”* In een e-mail van 14 juni 2010 staat dat hij op dat ogenblik in België was en in een e-mail van 22 juli 2010 blijkt dat hij opnieuw in Zuid-Afrika was. Derhalve is de motivering dat de heer G.G. tijdelijk kan terugkeren naar Zuid-Afrika niet kennelijk onredelijk.

In het verzoekschrift betwist verzoeker de motivering met betrekking tot het attest van de CM. Uit dit attest blijkt slechts dat een “aanvraag” tot inschrijving werd gedaan. De bestreden beslissing motiveert correct dat dit document niet aantoont dat hij financieel ten laste is van de heer G.G. Ook de stelling dat de heer G.G. alles betaalt (school, ziekenhuis, bus, verzekering, ...), vindt geen steun in het administratief dossier. Het schoolgaan van verzoeker wordt evenmin gestaafd.

Wat de bescherming van artikel 3 van het EVRM betreft, geeft verzoeker geen concrete bewijzen van een reëel risico. Het is een loutere bewering dat hij als zoon van een blanke vader gekend is en hierdoor in een uiterst gevaarlijke positie zal worden gebracht. Hij blijft dus in gebreke om in zijn hoofde aan te tonen dat er sprake is van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Hij verwijst in zijn verzoekschrift voor het eerst en enkel naar de bijgevoegde algemene rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch aangaande Zuid-Afrika om zijn vrees te staven. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat echter niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals ook in de bestreden beslissing werd vermeld.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

De bestreden beslissing geeft aan dat IOM kan tussenkomen met betrekking tot *“beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”* Omwille van deze mogelijkheden stelt de bestreden beslissing dat verzoeker zo de nodige steun kan verkrijgen voor een terugreis en desgevallend voor een duurzame terugkeer en re-integratie in het land van herkomst.

Waar verzoeker tot slot stelt te voldoen aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden en dat indien er getwijfeld werd aan zijn lokale verankering, verweerder een advies had dienen te vragen bij de Commissie voor advies, dient nogmaals te worden aangestipt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag, met name of er geldige buitengewone omstandigheden zijn. Bijgevolg is dit betoog niet dienstig.

Wat de instructie van 19 juli 2009 betreft, wijst de Raad vooreerst erop dat bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009, nr. 198.769 de instructie werd vernietigd, zoals verzoeker overigens zelf aangeeft in het verzoekschrift. Bovendien werd noch de verblijfsmachtigingsaanvraag, noch de bestreden beslissing gesteund op de instructie, zodat dit middelonderdeel elke feitelijke grondslag mist.

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden aantoont die het indienen van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België rechtvaardigt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954;

RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Wat betreft de nog aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, zoals *in casu* het geval, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPs, eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs